

викладач
Кременчуцького національного
університету
імені Михайла Остроградського

ВІДТВОРЕННЯ ІМПЛІКАТУР АНГЛОМОВНОГО ДІАЛОГІЧНОГО ДИСКУРСУ В ПЕРЕКЛАДІ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Спрямування сучасної лінгвістики на антропоцентричні аспекти мови й мовлення зумовлюють актуальність досліджень, які стосуються мовленнєвої діяльності людини в дискурсі. Однією з провідних ланок сучасної антропоцентричної лінгвістики є теорія імплікатур, яка в західному мовознавстві вважається авангардною у вивченні прихованих смислів у мовленнєвій комунікації. На теренах української лінгвістики ця теорія здобула розвиток у дослідженнях діалогічного дискурсу (Ю.О. Артеменко [2], Л.Р. Безугла [16], Н.Ф. Велівченко [3], Н.В. Говоруха [5], І.М. Панченко [12] та ін.). Назріла нагальна потреба інтегрувати теорію імплікатур у перекладознавство. Тому вивчення відтворення прихованих смислів мовлення під час перекладу є актуальним і важливим завданням сучасної транслятології.

Метою статті є встановлення закономірностей втілення імплікатур англomовного діалогічного дискурсу, представлених у творах сучасної художньої літератури, у їх перекладах українською мовою.

Проблема прихованих смислів у актах вербальної комунікації стала предметом активних міждисциплінарних досліджень, тому що імпліцитна інформація являє собою один із найважливіших елементів розуміння смислової структури тексту [9]. Існує чимало ситуацій, коли мовець у мовленнєвому акті передає не тільки прямий, експліцитний смисл, але й додатково прихований, імпліцитний, тож прагматичний смисл є ширшим, ніж семантичний. Перший включає другий, приглушує чи анулює друге. Це відбувається у натяках, випадках, іронії, метафорі тощо [8, с. 37]. Імпліцитність як лінгвістичне явище «належить комунікативному рівню й проявляє себе у прихованому вираженні семантики комунікативних одиниць, які тісно взаємодіють з експліцитно вираженим змістом» [11].

Головною умовою успішного мовленнєвого спілкування є вміння слухача проникнути в комунікативний задум (намір, інтенцію) мовця. Для того, щоб цілі й завдання діалогу були успішно виконані, щоб розмова не перервалася і не пішла незапланованим шляхом, учасники мають дотримуватися правил комунікативного співробітництва і їх мовлення потребує координування. У своїй роботі «Логіка і мовленнєве спілкування» Г.П. Грайс [7, с. 223–225] сформулював Принцип Кооперації, який передбачає чотири постулати, або конверсаційні максими. Максими, які скоріше є рекомендаціями, ніж правилами, можуть порушуватися на відміну, наприклад, від граматичних правил, порушення яких призводить до неправильного чи поганого вираження висловлення. Згідно з Г.П. Грайсом імплікатури виникають на основі двох механізмів: 1) у разі стандартних імплікатур мовець докладає всіх зусиль, щоб дотримуватися Принципу Кооперації, навіть якщо результат не може бути кращим з точки зору слухача; 2) мовець навмисно нехтує максимами задля того, щоб слухач розпізнав це знехтування і вивів імплікатуру.

Г.П. Грайс виокремлює два види імплікатур – конвенційні й конверсаційні. Конвенційні імплікатури тісно пов'язані з мовним наповненням висловлення, тобто їх можна вивести поза контекстом, тоді як конверсаційні імплікатури виводяться у контексті з низки загальних умов, які визначають відповідне мовленнєве спілкування, тобто не залежать від значення слів. Конверсаційна імплікатура має бути такою, що виводиться, тому що у разі розуміння імплікатури інтуїтивно, а не за допомогою логіки, така імплікатура буде вважатися конвенційною. У разі виведення певної конверсаційної імплікатури слухач спирається на таку інформацію: 1) конвенційні значення використаних слів і знання всіх їх референцій; 2) Принцип Кооперації і його постулати; 3) контекст висловлення – як лінгвістичний, так і будь-який інший; 4) інші фонові знання; 5) той факт (або припущення), що вся релевантна інформація, яка вказана вище, є доступною обом учасникам комунікації і що вони обидва знають або припускають, що це так.

Контекст, або ситуація спілкування, трактується у теорії мовленнєвих актів як набір підготовчих умов для успішного виконання й розпізнавання того чи іншого мовленнєвого акту. Для дешифрування імплікатур (особливо конверсаційних) необхідне знання культурного контексту – екстралінгвістичний компонент, загальні (для комунікантів) способи передачі й кодування інформації задля забезпечення можливості адекватного декодування стану речей, який передається [4].

Експліцитний смисл виражається вербально: лексичними, граматичними, синтаксичними засобами, а імпліцитний смисл адресат виводить із значень наведених одиниць з урахуванням конкретної ситуації, регістру та контексту спілкування. За І.В. Арнольд, «імплікація в широкому розумінні – це наявність у тексті вербально не виражених, вгадуваних адресатом смислів» [1, с. 148]. Адресат домислює і розширює сприйняте, спираючись на експліцитну інформацію, мовну компетенцію, асоціації, пов'язані з життєвим досвідом та набутими знаннями, загальнонаціональний і особистий спільний для учасників мовленнєвого акту культурний фон, на власний психоемоційний стан та, врешті-решт, на ерудицію, індивідуальну систему логіки і мислення; в усній комунікації відтворенню прихованого змісту сприяють також міміка, жести, інтонація. Імплікатура пов'язана з чотирма взаємозалежними явищами: 1) семантико-смисловою структурою всієї попередньої частини повідомлення – мовним висновком; 2) компонентами змісту довгострокової пам'яті (тезауруса знань про світ) – тезаурусним висновком; 3) факторами ситуативного контексту повідомлення – ситуативно-дійсним висновком; 4) соціально-рольовими характеристиками адресанта й адресата – прагматичним висновком [14, с. 52].

Важливу роль у продукуванні та сприйнятті висловлення в прагматичному плані відіграють пресупозиції. Наразі серед учених не існує єдиної думки щодо визначення цього явища. Пресупозиція визначається як те, що сприймається як правдиве твердження у реченні, яке підтверджує інша інформація [17, с. 321]. Більшість учених сходяться в тому, що

пресупозиції – це не виражений вербально компонент смислу висловлення, яке містить фонові знання, відомі учасникам мовленнєвого акту і є опущеними без шкоди для його адекватного сприйняття [9]. Отже, речення з пресупозиціями формально фрагментарні, оскільки не несуть у своїй структурі вербальне вираження попереднього досвіду, але при цьому вони сприймаються як фактично та інформаційно повні завдяки загальному фонду знань учасників комунікативного акту. Пресупозиції стосуються знань, які і мовець, і слухач не підтверджують експліцитно у мовленнєвому акті, але передбачають як попередній досвід, відомий обом сторонам комунікації, тож пресупозиція сприяє стисненню висловлення.

Зауважимо, що в основі кожної комунікації завжди перебуває інтенція адресанта, проте ступінь явно вираженого змісту й того, що мається на увазі, може виходити за межі очікувань адресата. Частотність імплікатур у мовленні адресанта підвищує його статус в очах адресата, адже адресант виглядає розумним, таким, що розуміється на тонкощах спілкування, а адресат, своєю чергою, розуміє, що комунікативний партнер довіряє його здогадливості. Комунікація на рівні імплікатур – це більш престижний тип вербального спілкування, тому він широко використовується освіченою частиною населення, оскільки для розуміння багатьох імплікатур реципієнт має володіти відповідним рівнем інтелектуального розвитку [13, с. 59].

У художньому творі розрізняємо вертикальну комунікацію (автора з читачем) і горизонтальну (комунікацію персонажів). Відповідно, вивчення імплікатур має враховувати, на якому рівні відбувається їх актуалізація. Ця обставина має відобразитися і в перекладі. Крім того, доцільним є розгалуження конвенційних і конверсаційних імплікатур, а також встановлення особливостей використання різноманітних мовних засобів як тригерів імплікатур, включно з особливостями втілення їх у перекладі. Такими тригерами виступають окремі лексеми, а також синтаксичні одиниці, які посідають центральне місце в системі імпліцитних мовних засобів. Пояснюється це тим, що саме завдяки їм здійснюється безпосереднє спілкування і повідомлюваний стан речей співвідноситься з реальною дійсністю. Як зазначає Л.М. Черноватий, імплікатури тексту оригіналу в тексті перекладу можуть маркуватися на різних рівнях – граматичному, лексичному, стилістичному тощо, і для правильної експлікації імплікатури перекладач має навчитися не концентруватися виключно на значеннях складників речення на поверхневому рівні [15, с. 357].

Дослідження відтворення імплікатур у діалоговому мовленні персонажів художньої літератури розглядаємо на прикладі оригіналу й перекладу роману «До зустрічі з тобою» британської письменниці Джорджо Мойєс, опублікованому в 2012 р. та перекладеному на українську мову Надією Хаєцькою для видавництва «Клуб Сімейного Дозвілля» у 2016 р.

Суцільна вибірка фрагментів, які містять імплікатури та їх відтворення засобами української мови, дає змогу стверджувати, що найчастіше перекладач зберігає імпліцитні смисли. Зокрема, серед способів збереження імплікатур виокремлюємо переклад, який відтворює імплікатуру такими ж засобами, як і в оригіналі:

'Should I call Mrs Traynor, then?'
There was a short silence on the other end of the phone.
'No. Best not.'
'But –'
'Look, Lou, he often ... he often goes somewhere else when Mrs T stays over in town.' +> Mr Traynor does not come back home after work when his wife stays in town for a night. +> He has a mistress.
It took me a minute or two to grasp what he was saying.
'Oh' [18].

– *Може, тоді я зателефоную місис Трейнор?*
На другому кінці – коротка пауза.
– *Ні. Краще не треба.*
– *Але...*
– *Послухай, Лу, він часто... він часто кудись ходить, коли місис Ті ночує за містом.* +> Містер Трейнор не повертається додому після роботи, коли його дружина залишається ночувати в місті. +> У нього є коханка.
Лише за хвилину-дві я зрозуміла, на що він натякає.
– *A... [10].*

У цьому фрагменті художнього тексту конверсаційна імплікатура передається в перекладі тими ж мовними засобами, якими вона створена в оригіналі, тож спостерігаємо повний збіг оригіналу й перекладу.

Трапляється і другий спосіб відтворення імплікатур у перекладі – коли граматичне оформлення тексту перекладу відрізняється від оригінального висловлення:

I read my magazine, lifting my head only to watch the snow settle thickly around the house, creeping up the window sills in powdery landscapes. Mum sent me a text message at 12.30pm, telling me that my father couldn't get the car down the road. 'Don't set out for home without ringing us first,' she instructed. I wasn't sure what she thought she was going to do – send Dad out with a sledge and a St Bernard? <...>
I rang my parents and told them that I would stay over. My mother sounded relieved. When I told her I was going to get paid for sleeping over, she sounded overjoyed. +> The girl's mother will not worry about her daughter's getting back home in the bad weather and her family will receive some extra money.
'Did you hear that, Bernard?' she said, her hand half over the phone. *'They're paying her to sleep now.'*
I could hear my father's exclamation. 'Praise the Lord. She's found her dream career' [18].

Я читала журнал, відриваючись од нього, тільки щоб дивитися, як сніг товстим шаром огортає будинок, лізучи на підвіконня пухнастими пейзажами. О пів на першу мама прислала мені текстове повідомлення про те, що мій батько не зміг виїхати на дорогу. «Перш ніж підеши з роботи, зателефонуй», – наказувала вона. І що це мама надумала робити: відрядить тата із санчатами та сенбернаром? <...>
Я зателефонувала батькам і сказала, що залишаюся на ніч. Моя мама наче відчула полегшу. А коли я сказала їй, що мені за це заплатять, вона дуже втішилась. +> Матір дівчини не хвилюватиметься щодо того, як її дочка діставатиметься додому в погану погоду, і їхня родина отримає додаткові гроші.
– *Знаєш що, Бернарде? – сказала вона, трохи прикривши телефон рукою. – Їй вже платять за те, що вона спить.*
Я почула, як батько вигукнув:
– *Дяка Богові, вона знайшла роботу своєї мрії! [10]*

В оригіналі висловлення, які містять імплікатури, що вказують на полегшення, яке відчуває матір, є нейтральними, до того ж вони містять паралельні синтаксичні конструкції, за допомогою яких автор намагається підкреслити, наскільки меркантильною була матір головної героїні роману. У перекладі нагнітання ситуації відбувається за рахунок додавання посилюючих часток *nache* й *dуже*. Отже, імплікатури в перекладі мають інше граматичне оформлення, ніж в оригінальному висловленні.

Для відтворення імплікатури можуть використовуватися інші засоби, як у такому фрагменті:

<i>‘And what do you want?’</i>	– <i>А що ви хочете?</i>
<i>‘What do I want what?’</i>	– <i>Що я хочу?</i>
<i>‘From your life?’</i>	– <i>Від життя.</i>
<i>I blinked. ‘That’s a bit deep, isn’t it?’</i> +> You are asking a personal question. +> I am not going to answer a personal question [18].	<i>Я закліпала.</i> – <i>Це вже особисте.</i> +> <i>Ви ставите особисте запитання.</i> +> <i>Я не збираюся відповідати на особисте запитання</i> [10].

Висловлення *That’s a bit deep, isn’t it?* становить розділове питання, яке у перекладі українською мовою отримує форму стверджувального речення з посилюючою часткою *вже*: *Це вже особисте*. Оригінальне висловлення характеризується також вживанням лексеми *deep*, яка відіграє подвійну роль. З одного боку, *deep* означає *глибокий*, тобто *особистий*. Таким чином, автор має на увазі особисті запитання. З іншого боку, *deep* може мати значення *серйозний*, що підкреслює не тільки особистий характер запитання, а й *серйозність* планів, які Луїза повинна мати на майбутнє.

Поряд з передачею імплікатури під час перекладу зустрічаємо також низку випадків її втрати. Одним зі способів утрати імплікатури є її експлікація, яку розуміють як витлумачення, вербалізацію імплікатур оригіналу в тексті перекладу. Але ступінь необхідності експлікації перекладачі розуміють по-різному, а лінгвісти зазначають, що у сучасному перекладознавстві досі чітко не визначено, «які критерії потрібно застосувати для здійснення ранжування смислів за ступенем значущості та які з них потрібно і можна опускати під час перекладу» [6, с. 41]. Експлікацію імплікатури ілюструє такий уривок:

<i>‘Only generally. I’m not asking you to psychoanalyse yourself. I’m just asking, what do you want? Get married? Pop out some ankle biters?’</i> +> Give birth to children? Dream career? Travel the world?’ [18].	– <i>Мені байдуже до подробиць. Не варто вдаватися до психоаналізу. Я просто запитую, що ви хочете. Одружитися? Народити карапузів?</i> +> <i>Народити дітей? Мрієте про кар’єру? Хочете подорожувати світом?</i> [10]
---	--

Конвенційна імплікатура *Pop out some ankle biters?* +> *To give birth to children?* під час перекладу втрачається. Розмовний ідіоматичний вираз *ankle biters* (досл.: той, хто кусає за щиколотку) – дитина (особливо маленька, яка не вміє ходити) перетворюється на лексему *карапуз*, що дає змогу зберегти зміст висловлення, експлікуючи імплікатуру, однак образність при цьому втрачається.

Розглянуто ідіому зустрічаємо в романі ще раз, де перекладач передає її як дармоїди.

<i>I nodded. ‘They’ll have a ridiculous wedding, pop out an ankle biter or two, as you put it, buy a place in the country, and he’ll be shagging his secretary within five years,’ I said. ‘You’re probably right’</i> [18].	<i>Я кивнула.</i> – <i>У них буде безглузде весілля, вони народять одного чи двох дармоїдів, куплять хату в селі, і п’ять років по тому він спатиме зі своєю секретаркою.</i> – <i>Мабуть, ви маєте слушність</i> [10].
--	---

Аналізуючи два діалоги, які відбуваються між Луїзою й Вілом, варто звернути увагу на предмет розмови. У першому випадку фразу *ankle biters* вживає саме Віл, намагаючись установити контакт з Луїзою й розпитуючи її про плани на майбутнє. У другому випадку головні герої обговорюють новину про весілля колишньої дівчини Віла і його найкращого друга. Луїза навмисне вживає вираз *an ankle biter*, щоб підтримати його і втішити. Таким чином, експлікація імплікатури є виправданою з прагматичної точки зору, так само як збереження образності у другому прикладі виявляється доцільним, зважаючи на інтенцію мовця.

<i>I read, and occasionally I glanced up and checked Will sleeping peacefully and I realized that there had never been a point in my life before where I had just sat in silence and done nothing. You don’t grow up used to silence in a house like mine, with its never-ending vacuuming, television blaring, and shrieking.</i> +> I have grown up in the noisy house. +> People who have grown up in a noisy house are not used to silence +> Anyone growing up in a noisy house is not used to silence. +> I am not used to silence. <...> <i>A cafe too is a constant buzz of noise and clatter.</i> +> The café I worked at was also noisy. +> I am not used to silence [18].	<i>Я читала, від часу до часу перериваючись, щоб глянути, як мирно спить Віл, і я збагнула, що в моєму житті не було такого моменту, коли я просто сиділа в тиші й нічого не робила. У нашому будинку з його нескінченним гудінням пилосмока, ревінням та вицанням телевізора я виросла незвичкою до тиші й безгоміння. <...> Та й кав’ярня рідко відпочивала од шуму та галасу. +> Кав’ярня, у якій я працювала, також була шумною. +> Я не звикла до тиші [10].</i>
--	---

Перекладач втрачає імплікатуру *You don’t grow up used to silence in a house like mine*, експлікуючи її та передаючи за допомогою стверджувального речення *я виросла незвичкою до тиші*, водночас в оригінальному тексті

маємо заперечення *You don't grow up*, до того ж займенник *you* у цьому разі вживається для передачі неозначено-особового значення. У перекладі речення виявляється означено-особовим. Хоча розглянута імплікатура втрачається повністю, у наступному реченні перекладачеві вдається передати імпліцитний смисл, тим самим частково компенсувавши втрати в попередньому випадку. У результаті перекладу двох речень українською мовою все одно отримуємо імплікатуру *Я не звикла до тиші*.

Таким чином, за збереження імплікатури в перекладі можливі варіації, зокрема: перекладач відтворює імплікатуру такими ж засобами, як і в оригіналі; граматичне оформлення тексту перекладу відрізняється від оригінального висловлення; для передачі імплікатури використовуються інші засоби. Виявлено, що в перекладах імплікатури іноді втрачаються завдяки їх експлікації, а втрати можуть компенсуватися завдяки іншим мовним засобам.

Дослідження є перспективним з точки зору пошуку дієвих способів відтворення імплікатур у перекладі художніх творів з англійської мови на українську, а також визначення причин їх втрат та обґрунтування подібних дій перекладача, що дасть змогу зробити вагомий внесок у теорію та практику перекладу художніх творів.

Література:

1. Арнольд И.В. Стилистика. Современный английский язык: учебник для вузов. 4-е изд., исправл. и дополн. Москва: Флинта: Наука, 2002. 384 с.
2. Артеменко Ю.О. Дієслівні індикатори імплікатур в англійському дискурсі: структурно-семантичний та лінгво-прагматичний аспекти: автореф. дис. ... канд. філол. наук: спец. 10.02.04 «Германські мови». Харків, 2015. 20 с.
3. Велівченко В.О. Конверсійні імплікатури як засіб вираження емоцій мовця (на матеріалі сучасної англійської мови). Вісник ХНУ імені В.Н. Каразіна. Серія: Романо-германська філологія. Методика викладання іноземних мов. 2012. № 1023. Вип. 72. С. 30–36.
4. Власян Н.Р. Проблема разграничения конвенциональных и коммуникативных импликаций. Вестник Челябинского государственного университета. 2014. № 7. URL: https://updoc.site/download/5ad6102596d96_pdf (дата звернення: 01.06.2018).
5. Говоруха Н.В. Структурные и когнитивно-семантические модели импликаций субординативных тавтологических высказываний. Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. 2012. № 1002. С. 22–27.
6. Государьская О.В. Семіотична модель як інструмент досягнення смислової адекватності при перекладі (на матеріалі відтворення французьких соматичних термінів українською мовою). Вісник Київського національного лінгвістичного університету. Серія ФІЛОЛОГІЯ: збірник наукових праць. Київ: КНЛУ. 2014. Т. 17. № 2. С. 38–46.
7. Грайс Г.П. Логика и речевое общение. Пер. с англ. Новое в зарубежной лингвистике. Вып. XVI. Лингвистическая прагматика. Москва: Прогресс, 1985. С. 217–237.
8. Кожухова И В. Интеррогативные, косвенные речевые акты: реализация коммуникативной неимпозитивности: (на материале английского и русского языков): монография. Челябинск: Рекпол, 2012. 143 с.
9. Мірошніченко І.Г. Пресупозиції та імплікатури як засоби стиснення тексту в українському мас-медійному дискурсі. Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Мовознавство. 2015. Т. 23, вип. 21(2). С. 85–89.
10. Мойєс Д. До зустрічі з тобою. Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля». 2016. URL: <http://www.rulit.me/tag/contemporary-romance/do-zustrichi-z-toboyu-download-free-450924.html> (дата звернення: 02.06.2018).
11. Нефедова Л.А. Когнитивно-деятельностный аспект имплицитивной коммуникации. Челябинск, 2001. 151 с.
12. Панченко І.М. Імпліцитна адресатна референція в німецькомовному дискурсі: структурно-семантичний і прагма-дискурсивний аспекти: автореф. дис. ... канд. філол. наук: спец. 10.02.04 «Германські мови». Харків, 2016. 20 с.
13. Підгірна Н.М. Комунікативні типи компресивних конструкцій у художньому тексті. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія. 2016. Вип. 20(2). С. 59–61.
14. Чернов Г.В. Контекстно-свободная и контекстно-связанная имплицитивность и проблема переводимости. Текст и перевод. Под ред. А.Д. Швейцера. Москва: Наука, 1988. С. 51–63.
15. Черноватий Л.М. Проблема передачі імплікатур тексту оригіналу у тексті перекладу в парі «українська-англійська мови». Наукові записки Кіровоград. держ. пед. ун-ту ім. Володимира Винниченка. Серія: Філол. науки (Мовознавство). 2011. Вип. 95(1). С. 357–361.
16. Bezugla L. Arten von Implikaturen. Semantik und Pragmatik im Spannungsfeld der germanistischen und kontrastiven Linguistik. Fr./M.: Peter Lang, 2013. S. 169–182.
17. Hudson G. Essential Introductory Linguistics. N. Y.: Blackwell, 2000. 533 p.
18. Moyes J. Me Before You. Penguin UK. 2012. URL: https://royallib.com/book/Moyes_Jojo/me_before_you.html (дата звертання 02.06.2018).

Анотація

І. АНУРИНА. ВІДТВОРЕННЯ ІМПЛІКАТУР АНГЛОМОВНОГО ДІАЛОГІЧНОГО ДИСКУРСУ В ПЕРЕКЛАДІ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

У статті розглядаються закономірності втілення імплікатур англійського діалогічного дискурсу, представлених у творах сучасної художньої літератури, у їх перекладах українською мовою на прикладі оригіналу й перекладу роману «До зустрічі з тобою» британської письменниці Джоджо Мойєс. Автор вивчає проблему прихованих значень у актах вербальної комунікації, аналізує дієві способи відтворення імплікатур у перекладах художніх творів з англійської мови на українську.

Ключові слова: імплікатура, переклад, експлікація, художній текст.

Аннотация

**И. АНУРИНА. ВОСПРОИЗВЕДЕНИЕ ИМПЛИКАТУР АНГЛОЯЗЫЧНОГО
ДИАЛОГИЧЕСКОГО ДИСКУРСА В ПЕРЕВОДЕ НА УКРАИНСКИЙ ЯЗЫК**

В статье рассматриваются закономерности воплощения импликатур англоязычного диалогического дискурса, представленных в произведениях современной художественной литературы, в их переводах на украинский язык на примере оригинала и перевода романа «До встречи с тобой» британской писательницы Джоджо Мойес. Автор изучает проблему скрытых смыслов в актах вербальной коммуникации, анализирует действенные способы воспроизведения импликатур в переводах художественных произведений с английского языка на украинский.

Ключевые слова: импликатура, перевод, экспликация, художественный текст.

Summary

**I. ANURINA. REPRODUCTION OF IMPLICATURES OF ANGLOPHONE
DIALOGUE DISCOURSE IN UKRAINIAN TRANSLATION**

The article deals with regularities of embodying implicatures of the Anglophone dialogue discourse represented in modern fiction in their translations into Ukrainian based on the original and the translation of the novel “Me Before You” by the British author Jojo Moyes. The author studies the problem of hidden meaning in the acts of verbal communication, analyses effective ways of reproducing implicatures in the translation of fiction from English into Ukrainian.

Key words: implicature, translation, explication, fiction text.